

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z powództwa A. W.

przeciwko D. S.A. w S.

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 21 lutego 2024 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 12 października 2022 r., sygn. akt IV Pa 6/22,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

II. zasądza od D. S.A. w S. na rzecz A. W. kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych, wraz z odsetkami, o których mowa w art. 98 § 1¹ k.p.c., - tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 11 stycznia 2022 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie z powództwa A. W. przeciwko D. S.A. w S. o odszkodowanie: zasądził od D. S.A. w S. na rzecz A. W. kwotę 12.481,35 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 czerwca 2021 r. do

dnia zapłaty, umorzył postępowanie w pozostałej części, zasądził od pozwanej spółki na rzecz powódki kwotę 180 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty oraz zasądził od D. S.A. w S. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Siedlcach kwotę 225 zł tytułem kosztów postępowania. Wyrokowi w pkt 1 Sąd Rejonowy nadał rygor natychmiastowej wykonalności do wysokości 4.160,45 zł. Zdaniem Sądu I instancji jedynie część zarzutów wskazanych w rozwiązaniu umowy o pracę okazała się prawdziwa, lecz nie miały one cech szczególnie rażącego naruszenia obowiązków pracowniczych. Sąd Rejonowy wskazał, że w sprawie bezsporne było, że pozwana spółka nie dysponowała zgodą zakładowej organizacji związkowej na rozwiązanie z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika. Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych, pracodawca bez zgody zarządu zakładowej organizacji związkowej nie może rozwiązać stosunku prawnego ze wskazanym uchwałą zarządu jego członkiem lub z inną osobą wykonującą pracę zarobkową, będącą członkiem danej zakładowej organizacji związkowej, upoważnioną do reprezentowania tej organizacji wobec pracodawcy, albo organu lub osoby dokonującej za pracodawcę czynności w sprawach z zakresu prawa pracy. Sąd I instancji stwierdził także, że przeprowadzone postępowanie dowodowe świadczy o tym, że do 31 marca 2021 r. pracodawca (a w jego imieniu K.S.) uzyskał w dostatecznym stopniu wiarygodne informacje uzasadniające jego przekonanie, że powódka dopuściła się czynów nagannych. Miesięczny termin do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia liczony od 31 marca 2021 r. przypadł więc na 30 kwietnia 2021 r., a otrzymanie przez powódkę oświadczenia pracodawcy w dniu 4 maja 2021 r. naruszyło zakaz wynikający z art. 52 § 2 k.p.

Po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 stycznia 2022 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 12 października 2022 r., oddalił apelację oraz zasądził od pozwanej D. S.A. w S. na rzecz powódki A. W. kwotę 120 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa

procesowego w postępowaniu odwoławczym. Sąd Okręgowy podzielił, co do zasady ustalenia faktyczne i ocenę prawną przedstawione przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W ocenie Sądu II instancji Sąd Rejonowy nie dopuścił się zarzucanych mu w apelacji naruszeń prawa procesowego i prawa materialnego. Sąd Okręgowy podkreślił, że wobec ustalenia, że pozwany naruszył termin do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, bezprzedmiotowe okazały się zarzuty apelacyjne pozwanego dotyczące wagi naruszonych przez powódkę obowiązków pracowniczych w dniu 20 marca 2021 r., dodatkowo w kontekście pełnienia przez powódkę funkcji w zakładowej organizacji związkowej.

W skardze kasacyjnej z 5 stycznia 2023 r. pełnomocnik D. S.A. z siedzibą w S. zaskarżył powyższe orzeczenie w całości, zarzucając naruszenia przepisów prawa materialnego:

1. art. 52 § 1 pkt 1 k.p. przez przyjęcie, że rażące naruszenie prawa musi być uzasadnione wyjątkowymi okolicznościami, pominięcie przy ocenie pojęcia rażącego naruszenia obowiązków pracowniczych umyślności w działaniu powódki, która dopisała godziny w ewidencji czasu pracy w dniu 20 marca 2022 r. sobie, swojej matce oraz koleżance z zarządu związku zawodowego, pominięcie umyślności w działaniu powódki w sfalszowaniu podpisu koleżanki, podczas gdy Sąd Najwyższy wielokrotnie dokonywał analizy pojęcia rażącego naruszenia obowiązków pracowniczych i uznawał, iż z przypadkiem rażącego naruszenia prawa mamy do czynienia w każdym przypadku gdy naruszenie podstawowych obowiązków popełnione zostało z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa;
2. art. 52 § 2 k.p. przez przyjęcie, że upłynął miesięczny okres od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy podczas gdy termin miesięczny określony w powołanym przepisie biegnie od powzięcia przez pracodawcę wiadomości o faktach uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę z koniecznym uwzględnieniem dostatecznego stopnia wiarygodności informacji uzasadniających przekonanie pracodawcy, iż to dany pracownik dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych;
3. art. 32 § 1 pkt 1 ustawy o związkach zawodowych w związku z art. 8 k.p. - przepis art. 32 § 1 pkt 1 ustawy o związkach zawodowych nie zapewnia

bezwarunkowej ochrony działacza związkowego w tym przypadku przewodniczącej zarządu organizacji związkowej i nie zapewnia parasola ochronnego dla działań pracowników rażąco łamiących obowiązki pracownicze i prawo, powoływanie się na ochronę w sytuacji, gdy działacz związkowy sam rażąco i wyjątkowo nagannie łamie obowiązki pracownicze jest czynieniem z prawa użytku, który jest sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem powołanego prawa oraz zasadami współżycia społecznego.

Pełnomocnik strony skarżącej zarzucił także zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. – rażących błędów logicznych w rozumowaniu sądu oraz sprzeczności rozumowania z zasadami doświadczenia życiowego, które to uchybienie mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a polegający na unikaniu oceniania zachowania powódki.

Podnosząc powyższe zarzuty strona skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 12 października 2022 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty poprzez oddalenie powództwa, o rozpoznanie sprawy na rozprawie oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

Zdaniem pełnomocnika skarżącej spółki wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia oczywista zasadność skargi kasacyjnej. Oczywista zasadność skargi wiąże się z naruszeniami przepisów prawa materialnego, art. 52 § 1 pkt 1 k.p. polegającego na jego niezastosowaniu i uznaniu, że nie doszło do ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych, podczas gdy powódka działała z premedytacją i w warunkach winy umyślnej. Przyjęcie skargi jest uzasadnione również oczywistą zasadnością w zakresie naruszenia art. 52 § 2 k.p. Oczywistą zasadnością skargi jest także naruszenie art. 32 § 1 pkt 1 ustawy o związkach zawodowych w związku z art. 8 k.p. Bezprawność działania powódki, pełniącej obowiązki przewodniczącej zakładowej

organizacji związkowej NSZZ „[...]”, potwierdza zgromadzony materiał dowodowy i ustalony stan faktyczny.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik powódki wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania, względnie - w przypadku nieuwzględnienia powyższego, o oddalenie skargi kasacyjnej pozwanego w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów z tytułu zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wywiedziona w niniejszej sprawie nie kwalifikuje się do przyjęcia – celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej

sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Podkreślenia wymaga także, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2022 r., I USK 434/21, Legalis nr 2740849).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w niniejszej sprawie oparty został na przesłance jej oczywistej zasadności (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Strona skarżąca, wskazując na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, nie uzasadniła swojego stanowiska w tym zakresie w sposób przekonujący. Tymczasem w motywach wniosku opartego na tej właśnie przesłance przedsądu powinien być zawarty wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie swych twierdzeń (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości

widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy przepisów prawa i doszukiwania się ich znaczenia (tak m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). W niniejszej sprawie strona skarżąca nie wykazała istnienia tej właśnie przesłanki przedsądu.

Zaznaczyć przy tym należy, że rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., czyli z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, jest to przypadek nadzwyczajnego sposobu rozwiązania stosunku pracy, który może być stosowany przez pracodawcę wyjątkowo i z ostrożnością oraz być uzasadniony szczególnymi okolicznościami. Zgodnie z art. 52 § 2 k.p. rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika nie może nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy. Inaczej mówiąc, pracodawca może przez miesiąc rozważać zastosowanie tego trybu rozwiązania umowy o pracę, ze względu na jego charakter najbardziej dotkliwy dla pracownika. Termin określony w art. 52 § 2 k.p. powinien być liczony od momentu, w którym pracodawca uzyskał w dostatecznym stopniu wiarygodne informacje uzasadniające jego przekonanie, że pracownik dopuścił się czynu nagannego w stopniu usprawiedliwiającym niezwłoczne rozwiązanie umowy o pracę. Termin określony w

art. 52 § 2 k.p. rozpoczyna zatem bieg od „uzyskania wiadomości przez pracodawcę”, a przedmiotem informacji są okoliczności uzasadniające rozwiązanie umowy o pracę. W orzecznictwie utrwalony jest także pogląd, że jako moment powzięcia przez pracodawcę informacji o okolicznościach uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika należy uznać moment, w którym o zachowaniu pracownika dowiaduje się osoba uprawniona w świetle art. 3¹ k.p. do dokonania takiego rozwiązania, przy czym powinna to być wiadomość na tyle sprawdzona, aby pracodawca mógł nabrać uzasadnionego przekonania o naganności określonego zachowania. Oznacza to, że w przypadku jednostek organizacyjnych czy osób prawnych, wiadomość musi dotrzeć do osoby albo organu zarządzającego lub do innej osoby wyznaczonej do dokonywania czynności w sprawach z zakresu prawa pracy - art. 3¹ § 1 k.p. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2019 r., II PK 7/18, LEX nr 2650827 i powołane tam orzeczenia). W rozpoznawanej sprawie Sady *meriti* ustaliły, że pracodawca złożył powódce oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę po upływie ustawowego terminu.

Rozwiązując z powódką umowę o pracę w trybie dyscyplinarnym zarzucono jej działania polegające ogólnie na nierzetelnym prowadzeniu zapisów w dokumentacji dotyczącej czasu pracy pracowników pozwanego w tym samej powódki (fałszowaniu, podrabianiu) w dniu 20 marca 2021 r. W dniu 22 marca 2021 r. (precyzując w piśmie z 16 kwietnia 2021 r. o rozwiązaniu umowy o pracę z powódką bez wypowiedzenia, doręczonym powódce w dniu 4 maja 2021 r.) pozwany zarzucił powódce naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, które miało mieć miejsce zarówno w dniu 20 marca 2021 r. - pkt 1 i 2 pisma, jak i w dniu 22 marca 2021 r. - pkt 3 pisma. Pracodawca objął tym pismem zachowania z dwóch różnych dat – tymczasem pismo z 12 kwietnia 2021 r., skierowane do zakładowej organizacji związkowej w sprawie wyrażenia zgody na rozwiązanie umowy o pracę z powódką, było drugim pismem w tej sprawie, które w zakresie zarzutów określonych w pkt 1 i 2 dotyczących zdarzeń z 20 marca 2021 r. zawiera powtórzenie treści zawartych we wcześniejszym piśmie z 31 marca 2021 r. Treścią nową w piśmie z 12 kwietnia 2021 r., w porównaniu do pisma z 31 marca 2021 r., był zarzut określony w pkt 3 tego pisma, dotyczący zdarzenia z 22 marca 2021 r.

W tych okolicznościach Sąd odwoławczy słusznie wskazał, że nie sposób uznać za zasadny zarzut apelującego, iż Sąd Rejonowy błędnie ustalił, że pozwany w dniu 31 marca 2021 r. miał już dostateczną - zweryfikowaną wiedzę co do działań powódki w dniu 20 marca 2021 r. skoro w tej dacie pozwany skierował do zakładkowej organizacji związkowej pismo opisujące zarzucane powódce ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych. Jak ustalono, w dniu 31 marca 2021 r. pozwany miał już wiedzę o zdarzeniach z 20 marca 2021 r. i już wówczas - w piśmie do organizacji związkowej - określił je mianem „ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych” - fakt, że do rozwiązania umowy o pracę z powódką doszło w dniu 4 maja 2021 r. uzasadnia stanowisko Sądu odwoławczego, że doszło do uchybienia terminu określonego w art. 52 § 2 k.p.

Nadto, pracodawca rozwiązujący bez zgody zarządu zakładkowej organizacji związkowej z chronionym pracownikiem umowę o pracę bez wypowiedzenia zawsze narusza przepis art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych. Inaczej rzecz ujmując, nie jest uprawniony do rozwiązania z tym pracownikiem umowy o pracę niezależnie od tego, „jak ciężkie jest naruszenie pracowniczego obowiązku”. Z całym systemem prawa cywilnego współistnieje jednak klauzula generalna (klauzula nadużycia prawa), która musi być brana pod uwagę przez sądy przy rozstrzyganiu każdej sprawy. Również w sprawie, której przedmiotem jest roszczenie w związku z niezgodnym z prawem lub nieuzasadnionym rozwiązaniem stosunku pracy, ocenie sądu winno podlegać również ewentualne nadużycie prawa wskutek naruszenia zasad współżycia społecznego (art. 8 k.p.). Na podstawie tego przepisu każde działanie albo zaniechanie może być uznane za nadużycie prawa, jeśli występuje jedna z dwóch przesłanek: obiektywna sprzeczność ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa lub obiektywna sprzeczność z zasadami współżycia społecznego. Przepis art. 8 k.p. zawiera klauzule generalne odwołujące się do zasad współżycia społecznego i nadużycia prawa, wobec czego jego stosowanie pozostaje w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności konkretnej sprawy. Rozstrzygnięcie kwestii dotyczącej zastosowania w sprawie takiego przepisu zależy od całokształtu występujących w niej konkretnych okoliczności, indywidualnie

ocenianych i dlatego nie może służyć do uogólniającego ujęcia zagadnienia, podobnie jak ocena, czy dane naruszenie obowiązku pracowniczego jest ciężkie w myśl art. 52 § 1 pkt 1 k.p., bo ta również zależy od okoliczności każdego indywidualnego przypadku.

Podkreślić także należy, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. jest bowiem związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Związanie to wyklucza nie tylko przeprowadzenie w jakimkolwiek zakresie dowodów, lecz także badanie czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny. Z tego punktu widzenia każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem kwestionowania wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c. jest a *limine* niedopuszczalny (por. wyrok Sądu najwyższego z dnia 3 kwietnia 2019 r., II CSK 95/18, LEX nr 2645127). Artykuł 398³ § 3 k.p.c. wprowadzie nie wskazuje *expressis verbis* konkretnych przepisów, których naruszenie, w związku z ustalaniem faktów i przeprowadzaniem oceny dowodów, nie może być przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną, nie ulega jednak wątpliwości, że obejmuje on art. 233 k.p.c. Wszakże ten właśnie przepis określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. oraz 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

[SOP]

[a!]

